

Naar de natuur geteekend door P. Harting.

LINDEBOOM
[bij S^zMaartensdijk op het eiland Tholen.]

EEN TWEEDE WONDERBOOM.

Toen ik onlangs op het eiland Tholen was, vestigde dr. J. VAN DER BURGH mijn aandacht op eenen merkwaardigen lindeboom, die zich bevindt nabij het dorp St. Maartensdijk, dicht bij de plek waar vroeger een kasteel stond, dat, naar men zegt, door JACOBA VAN BELJEREN bewoond is geweest.

De boom is niet alleen geheel hol, maar van den oorspronkelijken stam zijn zelfs slechts eenige brokstukken overgebleven, waarin men echter, gelijk uit de hierbij gevoegde afbeelding blijkt, nog den vroegeren omtrek van den stam herkennen kan. Desniettegenstaande heeft deze boom nog eene dichte bladerenkroon, welke echter grootendeels gedragen en gevoed wordt door een afzonderlijken stam, die met den hoofdstam bovenwaarts alleen door een boog verbonden is en benedenwaarts, op korten afstand van het middelpunt des hoofdstams, in den grond wortelt. Werkelijk schijnt het op den eersten blik, alsof een veel dunnere boom binnen in de holte van den ouden, dikken boom gegroeid is.

Eene nadere beschouwing leert echter weldra, dat hier eene luchtwortelvorming heeft plaats gehad, op eene dergelijke wijze als in den zoogenaamden „wonderboom” in den Haarlemmerhout en in andere gevallen, waarvan ik reeds voor vele jaren in dit *Album* (jaargang 1853, bl. 145) eene beschrijving gegeven heb. Onder die gevallen is er echter geen, waarin de wortelstam zoo geïsoleerd is en zich zoo geheel vrij en gescheiden van den hoofdstam des booms vertoont als in het onderhavige. Zijn punt van oorsprong is in de afbeelding met *a* aangewezen. Van daar af daalt hij, als een rolronde, armsdikke stam, van ruim 2 meters lengte, loodregt naar beneden. Zijne oppervlakte is met eene geheel gave, gladde schors bekleed. Bovenwaarts zet hij zich voort in een nog overgebleven gedeelte van den ouden stam, dat eene ruwe schors heeft, even als de overige stamgedeelten. Iets boven het punt van oorsprong bevinden zich eenige dikke knobbels, die vermoedelijk de plaatsen van vorming van andere luchtwortels zijn, welke niet tot aan den grond afgedaald en afgestorven zijn. De hoofdtakken ontspringen uit dat ge-

deelte van den stam, hetwelk door den luchtwortel gedragen wordt. Het laat zich aanzien, dat binnen eenige jaren de overige stamgedeelten, die nog slechts zeer weinige bebladerde takken afgeven, zullen afsterven. Dan zal dat gedeelte van den stam, hetwelk nu op den luchtwortel rust, alleen overblijven, maar, hoewel deze in den tusschentijd in omvang zal zijn toegenomen, staat het toch te vreezen, dat hij dan, niet meer gesteund wordende, weldra voor een harden windstoot bezwijken zal. Het is daarom te wenschen, dat, eer het zoo ver komt, deze merkwaardige boom van gepaste steunsels voorzien wordt, opdat hij zooveel en zoo lang mogelijk in den tegenwoordigen staat behouden blijve.

P. HARTING.